

Isten felkészít a próbákra

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2018.08.19.

Ige: Mt 21,28-32

2Kor 3,6 **Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.**

1. Kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus egy egyedülálló példázatot mond el a tanítványoknak, főpapoknak és a nép véneinek, és természetesen az egész tömegnek, akik hallgatták őt. Egyedülálló egyrészt azért, mert csak Máté evangélista örökítette meg az evangéliumában. De azért is egyedülálló, mert nagyon finom érzékkel tapint rá az emberek gyenge pontjára.

Kétféle embertípusról beszél ebben a példázatában.

A.) Vannak olyan emberek, akik tartózkodóbbak a többiekénél. Ők sokszor inkább visszahúzódnak, és szeretik, ha unszolják őket. Vagy szeretik alaposan átgondolni a dolgokat, ezért halogatják elvállalni a feladatot. Ők a „**Miért éppen én?**” típusú emberek, akik magukban mindig ezt kérdezik „Miért éppen én szóljak? Miért éppen én csináljam meg?”

B.) És vannak olyanok, akiknek nagy lelkük van. Ők senkinek sem tudnak nemet mondani. És szívük mélyén szívesen is segítenének mindenkinek, de aztán valahogy már sokszor mégsem jön össze az, hogy megcsinálják, amire hirtelen rámondták az igent. Ők pedig a „**Fogjuk meg, és vigyétek!**” típusú emberek.

Ha lehetek őszinte ebben a családi körben, akkor hadd mondja el, hogy én inkább az első csoportba tartozok. Ha valaki megkér valamire, hogy segítsék, hogy tegyem meg, akkor általában nem mondom azonnal igent. Sőt, gyakran az is előfordul, hogy hirtelen „nemet” mondom a kérésre, majd később átgondolom a dolgot, és meggondolom magam, és eleget teszek a kérésnek.

2. Máté evangéliumának 21. része már Jézus virágvasárnapi bevonulásáról szól. Tulajdonképpen ez azt is jelenti, hogy Jézus földi szolgálatából már csak 5 nap van hátra a keresztre feszítés előtt. Ezek alatt a napok alatt már nagyon egyértelműen és lényegre törően beszélt és fogalmazott Krisztus.

Ha eddig nem lett volna mindenki számára világos és egyértelmű, akkor most az utolsó napokon elmondott tanításaiban tisztázni akarja, hogy vannak, akiknek az élete az Atya Isten számára tetszik és kedves, és sajnos vannak, akiknek az életét Isten nem tartja jónak, mert nem követik őt.

És ami igazán megdöbbenő lehetett mindazoknak, akik hallgatták Jézust, az az volt, hogy **megfordította a mindenki által elfogadott rangsort és sorrendet**: az elsőből utolsók lettek, az utolsókból pedig elsők. A nép legfontosabb, legtekintélyesebb embereiről kiderült, hogy egyáltalán nem cselekszik meg az Atya Isten akaratát.

Pedig ők, a főpapok, a vének, az előjárók, a farizeusok, a szaduceusok és az írástudók úgy gondolták magukról, hogy ők igazán kegyes életűek, és Isten ezért gazdagon meg fogja őket jutalmazni. Most pedig Jézus, ez a falusi tanító, ez a képzetlen és képesítés nélküli rabbi, akit Mesternek szólítanak a tanítványai, egyszerűen kijelenti, hogy „**a vámszedők és a parázna nők előttetek mennek be az Isten országába**”. Ez bizony felháborította őket.

3. Kedves Barátaim!

Mai bizonyágtételemben csak az első fiúról szeretnék beszélni.

Azon gondolkodtam, hogy mi lehet az oka annak, hogy sokan hezitálnak igent mondani, vagy ha megkérjük őket valamire, akkor először nem mondanak? Többféle oka is lehet ennek: például a „*hagyanak engem békén!*” – ok. A „*már megint engem kért meg az apám*” – ok. A „*túl fáradt vagyok most*” – ok.

Ezek a legkézenfekvőbb okok és kifogások, hogy a példázatbeli apa fia miért mond először nemet az apjának. De van ezen felül egy olyan ok, amit sokan nem akarnak, nem mernek bevallani, még sokszor önmaguknak, nemhogy valaki másnak.

Ez az ok pedig az alkalmatlanság érzése. Sokszor és sokan egyszerűen csak azt gondolják magukról, hogy nem lennének képesek megtenni azt, amit Isten, a mennyei Atya kér tőlük. Ha azt mondom neked: „*tegyél bizonyágot a szomszédod előtt a hitedről*”, akkor a legtöbben azonnal nemet mondanak magukban erre a kérésre, mert

- félnek megszólalni,

- félnek attól, hogy mit fognak szólni az emberek,
- félnek attól, hogy nem tudják szépen megfogalmazni hitüket, hogy mit vallanak Istenről, Krisztusról, az örökéletről, a bűnről és a kegyelemről,
- vagy félnek attól, hogy ki fogják őket nevetni, és ők megszegyenülnek.

4. Tudjátok, az a csodálatos, hogy Urunk **nagyon jól ismeri** a szívünk mélyén levő félelmeket, az aggodalmainkat. Tudja jól azt is Urunk, hogy sokszor egyszerűen alkalmatlannak érezzük magunkat arra a feladatra, amivel Ő szeretne bennünket megbízni. Ráadásul nemcsak alkalmatlannak érezzük magunkat, hanem még szégyelljük is alkalmatlanságunkat.

Urunk azonban olyan, mint a jó és gondos szülő, aki **tanítja gyermekét** egészen kicsi korától kezdve. Ezért amikor valamilyen feladatot ad nekünk, akkor biztosan tudja azt, hogy képesek leszünk elvégezni a feladatot. Olykor ezek a feladatok olyanok, mint valamiféle erőpróbák, melyek által Urunk vizsga elé állít minket, megvizsgál, hogy felkészültünk-e?

Ha igen, ha jól megálljuk helyünket, és megtesszük, amit kért tőlünk, akkor előre léphetünk a hit iskolájában, akkor eggyel komolyabb feladatot ad nekünk. Így vezet minket előre a nagykorúság, a lelki érettség útján.

Ezen a próbán pedig lehet „igent” is és „nemet” is mondani, de igazából akkor dől el a dolog, amikor cselekedni kell: **mert az a legfontosabb kérdés, hogy megcselekedjük-e az Atya akaratát.** Ahogy szintén Máté evangélista jegyzi le Jézus szavát: **Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.** (Mt 7,21)

Tudjátok, most sokan eszembe jutnak, akikre korábban bíztak valamilyen nehéz feladatot, vagy éppen ezekben a napokban kell megküzdeniük azzal, hogy elvállaljanak vagy elutasítsanak egy felkérést. Ők azok, ti vagytok azok, akiket az apa, a mennyei Atya megkér, hogy menjen ki a szőlőbe dolgozni. **Bár csak igent tudnál mondani, és valóban megtennéd azt, amit Urunk kér tőled!**

5. Kedves Testvéreim! Urunk Istenünk nem vizsgáztatna bennünket, ha előbb nem készített volna föl minket a vizsgára, a feladatra vagy a próbatételre. És igen. Van, amikor nem egy feladatot kell elvégeznünk, **hanem életünket, hitünket, az iránta való elkötelezettségünket állítja próba elé.** Meg akarja vizsgálni, hogy mennyire vagyunk hozzá hűségesek, mennyire vagyunk iránta elkötelezettek. Mert bizony könnyű akkor hűségesek lenni, amikor sima úton járunk, de ha rázós, göröngyös úton haladnak lépteink, akkor már nem biztos, hogy elég erős a hitünk és az elkötelezettségünk.

Jusson eszünkbe a Magvető példázata, amiben többek között arról is szó van, hogy a kövek közé hullott mag azt szemlélteti, hogy sokan örömmel hallgatják az igét, de az nem gyökerezik meg bennük, ezért *„ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal elbuknak”* (Mk 4).

Olvastam egy történetet egy fiatal nőről, aki baleset következtében elveszítette mindkét lábát, és kerekesszékre kényszerült. Természetesen, ahogy lábadozott a baleset után, akkor sokat sírt és kesergett, hogy őt milyen nagy tragédia érte, ami valóban igaz. És semmiképpen sem lehetett ez a súlyos balesetet, és a lábainak elvesztését nem komolyan venni. Ő pedig állandóan arra a kérdésre kereste a választ, hogy **miért?** Miért történt vele ilyen súlyos baleset? Miért éppen ő volt az, aki ilyen szerencsétlenül járt?

Majd ez a fiatal nő olvasni kezdte a Bibliát, mert azt érezte, hogy balesete valahogy Istennel is kapcsolatban van. Szerette volna megtudni, hogy Isten mit mond neki, hogyan magyarázza ezt? Ahogy pedig az Igét olvasta, Jeremiás próféta könyvében a 29. részben ezen a mondaton megakadt a figyelme: **Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.** (Jer 29,11a)

Ebbe az Igébe kapaszkodott bele. Istennek ez az ígérete lett számára erőforrássá, hogy bár elvesztette lábait, de Isten így is alkalmasnak tartja őt a szolgálatra. Sőt, ez a baleset készíti igazán fel őt arra, hogy Urunk dicsőségére tudjon élni, mert Neki terve van az életével.

Tudjátok, most sokan eszembe jutnak, akik korábban voltak benne valamilyen nehéz helyzetben, vagy éppen ezekben a napokban élnek át súlyos próbákat. Ők azok, ti vagytok azok, akiket az apa, a mennyei Atya arra készített fel, hogy ezt a terhet elhordozd, hogy ezt a próbát kiállj. **Bár csak igent**

tudnál mondani, hogy elhordozd azt a terhet, amit Urunk vállaidra helyez! Hidd el, Ő felkészített erre téged!

6. Pál apostol leveleit is nagyon hasznos mindig kézbe venni, hiszen ő olyan gyakran visszautal az Úr Jézus szavaira. Pál is megértette, hogy a korinthusi gyülekezet tagjai alkalmatlannak tartják magukat Krisztus követésére, és alkalmatlannak gondolják magukat arra, hogy Istenünk különböző feladatai bízjon rájuk.

Ezért az apostol szeretettel biztatja a gyülekezetet arra, hogy Ő, azaz Krisztus **tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgái legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.** (2Kor 3,6)

Legyél azért te is bátor kimenni mennyei Atyád szőlőjébe, és ott dolgozni, ha arra kér. Legyél te is bátor felvenni a terheket, melyeket arra kér, hogy te hordozz el. Legyél kész elhordozni azokat a próbákat, melyekről azt mondja Urunk: neked kell azokat elhordozni.

Téged is alkalmassá tett arra, hogy érte terheket vegyél a vállaidra. Alkalmassá tett arra, hogy feladatokat és próbákat hordozz érte.

Ezért erősödj meg abban a hitben, hogy Urunk megadja az erőt neked hozzá. Ámen.

Loment Péter

Áldás:

Kol 1,12 Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete.